

Súsanna Holm

MIST ÁLITIÐ Á MYNDUG- LEIKUNUM

Næstan fimm ár eftir arbeidsóhappið hjá Magnusi Holm, sála, stríðist kona hansara, Súsanna, framvegis við myndugleikarnar, sum hon eftirhondini hevur mist áletið á

MORTAN ØSTERØ

– Magnus meiðslaði seg illa í desember 2011, og gjørdist hann aldrin tann sami maðurin aftur inntil hann doyði á sumri 2013. Síðani havi eg kent meg sviknað av myndugleikunum, ið als ikki hava tikið hond um málið á rættan hátt, sigur Súsanna Holm, einkja eftir Magnus Holm.

Tað merkist, at hon hevur tosað um málið viðvíkjandi arbeidskadanum hjá manninum fleiri ferðir. Hevur vent og snarað hvørjum smáluti. Hon hevur fingið innlit í øll skjølini – læknafrágreiðingar, fráboðanir – ella mangul upp á sama – úr Vanlukkutryggingarráðnum, Tryggingarfelagnum og Arbeidseftirlitinum. Fingið fólk at hjálpa sær at týða torføru, latínsku fremmandaheitini fyri skaðarnar hjá Magnusi, sum eru skrivaðar í sjúkrafrágreiðingina. Hon hevur sett seg í samband við lógarkøn, at nema sær lögfrøðiligu vissuna um fyrningarfreistir og vanligar mannagongdir hjá myndugleikunum, tá ið ein arbeidsvanlukka hendir. Hon er farin undir drúgvu tilgongdina, fyri at tryggja sær vissu um skaðarnar hjá Magnusi á

Magnus Holm, sáli

tí torgreidda málinum, sum myndugleikarnar tykjast at tosa í málsviðgerum.

Hvørja ferð kemur hon til somu,

keðiligu niðurstøðuna; alt er ikki farið rætt fram. Tað er torført hjá henni at bera, tí hon var vís í, at føroysku myndugleikarnar

traðkaðu til, tá ið fólk vórðu fyrí óhappum sum hesum. Serliga, tá ið hon og Magnus livdu í smáu viðurskiftunum í Suðuroynni, har tey kendu lögreglufólkini.

Lagnudagur

Tað var tann 13. desember, at 58 ára gamli Magnus Holm fór til arbeidsniðri á keini í Lopra, óvitandi um, at lívið hjá honum stóð fyrí stórum broytingum.

Nakað av vindi var um morgunin, og tungu lokini á stóru alikørunum skuldu festast væl, soleiðis at vindurin ikki fekk fatur í teimum. Eftir vanligum umstøðum skuldu alikørini verið spent við fyra stroppum, áðrenn tey vórðu flutt, tí, eru hvirlurnar sterkar nokk, stendur nógv á stroppunum. Somikið nógv, at teir kunnu slítast. Stutt frá har, sum Magnus er í holt við at draga gardinurnar fyrí á fulla lastvogninum, standa aðrir og festa lokini á alikørunum, sum av røttum áttu at verið spent frammanundan. Ein hørð hvirla brestir á, og lokið fer omanav einum alikari við beinari kós móti Magnusi og einum starvsfelaga. Magnus stendur ringast fyrí, og 40-50 kilo tunga lokið fýkur dygt í nakkan á honum. Hann smellir

um, bløðir úr nakkanum og liggur uttan vit í slakar fimm minuttir. Á sjúkrahúsinum fær hann staðfest beinbrot í røntguni, tó var ikki mett, at hann fekk nervasjúkuføðilig mein. Læknarnir staðfesta sárið uppeftir nakkanum at vera 15 x 8 mm, at Magnus hevur innvortis bløðing í høgvinum, mist fyra framtenn, brot á eygnabeini, umframt at hava fingið ein sokallaðan »hang man fraktur« – eitt brot á sama ryggjageisla, sum fólk fáa, tá ið tey heingja seg.

– Ein lögreglumaður kemur á vanlukkustaðið, og vissar okkum um, at hond verður tikin um málið og at vit einki skulu hugsa um. Vit finga at vita, lögreglan skuldi nokk fráboða Arbeidseftirlitinum um skaðan, sigur Súsanna Holm.

Tá ið Magnus fer til uppfylgjanandi kanning triggjar mánaðir seinni, verður skrivað í læknafrágreiðingina, at hann vekir oftani um nætarnar við høgvaðpínu, og altíð gongur við pínudoyvandi heilivági í lummanum. Pínan í nakkanum – helst frá hang man frakturinum – forðar honum somikið at snara høgvinum til síðurnar, at hann kennir seg noyddan at venda øllum kroppinum, skal hann hyggja til síðis. Hyggur hann niðureftir,